

Publicerad 2009-09-06 21:29 av L Patrik W Johansson

en försenad 18-årspresent till Pontus Landström samt ett minne av hans engelska resa

http://www.englishverse.com/poems/the_old_vicarage_grantchester

Den Gamla Prästgården, Grantchester (R. Brooke)

~¤~

(Cafe des Westens, Berlin, Maj 1912)

Just nu syrenen är i blom,
Allt utanför mitt lilla rum;
Och uti mina blomstersängar, jag tycker där,
Trädgårdsnejlikan ler och allt som är skärt;
Och längs med kanterna, så väl jag vet,
Vallmon blåser tillika pensén . . .
Åh! där kastanjeträdet, sommaren igenom,
Skapar för dig invid floden
En tunnel av grön dysterhet, och sömn
Djupt därovan; och djup och grön
Strömmen mystiskt flyter fram nedan,
Grön som en dröm och djup som döden.
— Åh, förbaskat! Jag vet om det! och jag vet
Hur Majs fält helt gyllene visar det,
Och då dagen är ung och vacker,
Praktfullt förgyllda de bara fötter
Som springa att bada . . .
 'Du lieber Gott!'

Här är jag, svettandes, sjuk, och het,
Och där de skuggfyllda vatten färska
Lutar sig uppåt för att omfamna det nakna fläsket.
Temperamentvoll Tyska Judar
Dricker öl laget runt; — och DÄR daggen nu skall
Ligga mjuk nedom en gyllene morgon.
Här där tulpaner som man sagt åt dem blomma;
Vanskötta runt dessa häckar där blåser
En inofficiell sort av Engelska rosor;
Och där den oregelbundna solen
Sjunker ned för att vila då över äro dagen,
Och väcker den vaga opunktliga stjärna,
En toffelklädd Hesperus aftonstjärna; och finnes där även

Ängder bort mot Haslingfield och Coton

Där das Betreten ej är verboten.

ei the genoimen . . . om jag ändå vore

I Grantchester, i Grantchester! —

Några, kan så vara, kan komma i kontakt

Med Naturen där, eller Jorden, eller något sådant.

Och listiga moderna människor har där sett

En Faun åseende dem genom grenverket,

Och känt att Klassikerna ej voro döda,

Att skymta en Najads vassrika huvud,

Eller höra Bock-fotens pipspelande djupt: . . .

Men detta är saker som jag ej ju vet.

Jag vet endast att du kan ligga

Dagen lång och titta på Cambridges himlar,

Och, blomster-vyssjad i sömnigt gräs,

Höra det kalla loppet av timmar passera där,

Tills sekler blandas och sammanflyter

I Grantchester, i Grantchester. . . .

Alltjämt i de gryningbelysta vatten kyliga

Simma i sin bassäng Lorden den spöklika,

Och prövar sina simtag, försöker sina tricks,

För länge sedan lärt på Hellespont, eller Styx.

Dan Chaucer hör sin flod fortfarande

Framskaka under fantomkvarnen där.

Tennyson noterade, med flitig blick,

Hur Cambridges vatten skynda förbi . . .

Och uti denna trädgård, vit och svart,

Krypa viskningar gen' gräset en hel natt;

Och spektraldans, innan gryningen,

Etthundra Kyrkoherdar nedför gräsmattan;

Adjunkter, långsträckt damm, komma och gå

På smidig, prästerlig, avtrycksfri tå;

Och mellan trädgrenar där syntes ofta

Den skälmska skuggan av Kontrakts Prosten . . .

Tills, vid en skälvning uppe i himmelen,

Med Sataniska skrik där försvinnande,

Den pryda ecklesiastiska skaran

Lämnar blott en uteliggare uppskrämd,

Grå himlar, den första fågelns yrvakna rop kallar,

Det fallande huset som aldrig faller.

Gud! Jag skall packa, och ta ett tåg,
Och färdas till England åter en gång!
För England är det enda landet, som jag vet,
Dit män med Lysande Hjärtan genom tiderna rest;
Och Cambridgeshire, i hela England,
Det grevskap för Män som har Förståelsen;
Och i DENNA nejd jag föredrar
Den underbara lilla byn Grantchester.
För Cambridges människor sällan ler,
Varandes urbana, nedtryckta, och fulla av falskhet;
Och Roystons män i den avlägsna Södern
Är svarta och ilskna och i munnen främmande;
Vid Over slungar de svordomar emot en,
Och värre än svordomar vid Trumpington,
Och Dittons flickor är elaka och smutsiga,
Och det finns inte en i Harston under trettio,
Och folket i Shelford och dessa områden
Har grimaserande läppar och grimaserande hjärtan,
Och Bartons män skapar Cockney rimverser flott,
Och Coton är fullt av obeskrivbara brott,
Och saker utförs du aldrig kunna tro
Vid Madingley på Julens Afton.
Starka män har sprungit mil efter mil,
Vid en från Cherry Hintons smil;
Starka män har bleknat, och deras fruar skjutits,
Hellre än att sända dem till St. Ives;
Starka män har gråtit likt bebisar, förfan,
Då de hört vad som hänt vid Babraham.
Men Grantchester! ack, Grantchester!
Där finns friden och det heliga lugnet,
Jättelika moln längs med fridfulla skyar,
Och män och kvinnor med raka blickar,
Små mjuka barn mer förtjusande än en dröm,
En snårskog, och en sömnig ström,
Och små vänliga vindar som krypa där fram
Runt Skymningens hörn, i halvslummern.
I Grantchester är deras skinn vitt;
De badar var dag, de badar var natt;
Kvinnorna där gör allt som de skall;
Männen beaktar Tankens Lagar.

De älskar det Goda; de dyrkar all Sanning;
De skrattar uppsluppet i ungdomen sin;
(Och när de så sedan gamla känner sig,
Tar de och skjuter sig själva, det har man sagt mig) . . .

Åh Gud! att se lövverken röra sig där
Tvärs över månen vid Grantchester!
Att dofta den spännande-söta och ruttna
Oförglömliga, oförgätna
Flodstanken, och höra vindens bris
Flämtande i de små trädens ris.
Säg, stå alm-plantagen väldeliga än
Alltjämt väktare av detta heliga land?
Kastanjetrådets skugga, i vördnadsvärd dröm,
Denna ändock oakademiska ström?
Är gryningen en hemlighet blyg och kylig
Venus Anadyomene, silverförgylld?
Och solnedgången ännu ett gyllene hav i lä
Från Haslingfield till Madingley?
Och efteråt, innan natten föds,
Komma då hararna ut ibland havrefält?
Åh, är vattnet sött och kyligt,
Stilla och brunt, vid bassängens yta?
Och skrattar den odödliga floden än
Under kvarnen, under kvarnen?
Säg, finns där Skönhet ännu att finna?
Och Vissheten? och Lugnet det vänliga?
Djupa ängder fortfarande, för att glömma
Lögnerna, och sanningarna, och smärtan? . . . åh! ännu
Stå Kyrkklockan på tio i tre?
Och finns där ännu honung till téet?

(Rupert Brooke, Maj 1912)

LPWJ svensk version 05-06/09/09

Pink Floyd - Grantchester Meadows LIVE 1970

<http://www.youtube.com/watch?v=mV9AwB-DnoI>

Pink Floyd - Grantchester Meadows (w/ video from GM 2007)

<http://www.youtube.com/watch?v=vfZPNQPNw-U>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L Patrik W Johansson med Poeter.se id #26710 innehar upphovsrätten